

midler. Det er naturligvis ikke muligt direkte at oversætte de årlige forbrugstal til miljømæssige konsekvenser. Imidlertid er der i de seneste år kommet nogle nye midler på markedet, hvis biologiske effektivitet er langt højere, end de traditionelle bekæmpelsesmidler, således at der er grund til at antage, at belastningen af miljøet er steget mere, end hvad der umiddelbart kan aflæses af kurverne over forbrugets udvikling.

Der er således god grund til at få gjort status over, i hvilket omfang der vil være behov for justering af lovgivningen på bekæmpelsesmiddelområdet, og hvilke initiativer der herudover vil være hensigtsmæssige for at bringe bekæmpelsesmiddelområdet op på det miljømæssige ambitionsniveau, der i øvrigt har karakteriseret de sidste års arbejde på miljøområdet.

2. Erfaringer fra administrationen af lovgivningen om bekæmpelsesmidler.

Da Miljøstyrelsen fik overdraget administrationen af godkendelsesordningen for bekæmpelsesmidlerne efter den nye lov forelå der 2 hovedproblemer:

1) Udarbejdelse af grundlag for godkendelse af nye midler efter principperne i den nye lov.

2) Tilrettelæggelse af en revurdering af allerede godkendte midler med henblik på at bringe godkendelsen af disse i overensstemmelse med principperne i den nye lov.

Miljøstyrelsen har ved sin administrative praksis omkring godkendelse af nye bekæmpelsesmidler som forudsat i loven tilstræbt at følge en mere restriktiv kurs, end der tidligere blev fulgt af giftnævnet. Dette har bl.a. medført, at Miljøstyrelsen har nægtet at godkende midler, som muligvis ville være blevet godkendt efter den tidligere praksis. Denne mere restriktive kurs må betragtes som udtryk for en generelt stærkere varetagelse af miljø- og sundhedshensyn i de seneste år. I nogle tilfælde, hvor Miljøstyrelsen har nægtet godkendelse af nye midler, er afgørelsen blevet indbragt for Miljøankenævnet, som har stadfæstet Miljøstyrelsens afgørelse. Alt i alt kan det således konstateres, at den nye lov for så vidt angår godkendelse af nye midler har fungeret efter hensigten. De væsentligste problemer i denne forbindelse ligger først og fremmest i, hvorledes man gennemfører en

revurdering af midlernes miljømæssige skadelighed, samt hvorledes hensynet til forebyggelse af langtidseffekter indgår i godkendelsesprocessen. Disse mere tekniske og videnskabelige problemer finder jeg imidlertid fortsat må være en sag, der afklares af Miljøstyrelsen.

Desværre er det ikke muligt at give en tilsvarende positiv bedømmelse af administrationen af de »gamle bekæmpelsesmidler« dvs. de midler, der allerede var godkendt, da loven trådte i kraft. I en bekendtgørelse fra 1980 er det fastsat, at efter 1. januar 1986 må de gamle bekæmpelsesmidler kun markedsføres, hvis de er godkendt af Miljøstyrelsen. For det første har det vist sig, at arbejdet med revurderingen af de gamle bekæmpelsesmidler er mere omfattende, end man oprindeligt skønnede. For det andet er det af Miljøankenævnet blevet draget i tvivl, om kemikalieloven indeholder hjemmel til på et givet tidspunkt at sætte de af giftnævnet meddelte klassificeringer ud af kraft, således som det bestemmes i bekendtgørelsen. Miljøstyrelsen har derfor måttet meddele kemikaliefirmaerne, at de af giftnævnet klassificerede bekæmpelsesmidler fortsat vil kunne markedsføres efter 1. januar 1986. For det tredje har der været vanskeligheder med at få firmaerne til at fremsende oplysninger om allerede klassificerede midler. For det fjerde har sagsforløbet mellem Miljøstyrelsen, bekæmpelsesmiddelrådet og Miljøankenævnet efterladt en række åbne spørgsmål, dels om rollefordelingen parterne imellem, dels om, efter hvilke kriterier klassificerede (gamle) midler kan eller bør trækkes tilbage fra markedet.

De usikkerheder, der hermed er skabt omkring administrationen af gamle bekæmpelsesmidler, er utilfredsstillende både for lovgiver, der mener at have tilvejebragt grundlag for en bedre administration, men sandelig også for producenterne og brugerne af midlerne og for Miljøstyrelsen som administrerende myndighed. Det skal tilføjes, at nogle af problemerne omkring administrationen af de gamle bekæmpelsesmidler naturligvis er af en mere videnskabelig teknisk eller økonomisk karakter i forbindelse med fastlæggelse af risikoniveauer. Det er fortsat min opfattelse, at vi er bedst tjent med, at de administrative myndigheder finder en løsning på disse problemer, og at vi politisk alene skal gribe ind, hvis det viser sig, at resultaterne kommer